

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Freias Pris

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Freias Pris", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_116-intro-shoot-idm77.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den forvandlede blomst

Digtet består af 12 regelmæssige strofer i tillempet balladestil. I digtets tre første strofer skildrer det lyriske jeg sin oplevelse af, hvordan den harmoniske natur er et billede på den nordiske kærlighedsgudinde Freja. Oprindeligt havde det lyriske jeg oplevet naturen som modsætningsfyldt og dæmonisk (strofe 6), men ved mødet med blomsten, der forvandlede sig til en kvinde (strofe 7-8), ændrede naturen karakter og blev et symbol på Freja. Kvinden, eller gudinden, som hun kaldes i strofe 9, opfordrede det lyriske jeg til at forsage det jordiske. Herved fik han lov at skue ind i den nordiske oldtid (strofe 10), hvorefter han sværger troskab til norden (strofe 11). Digtet slutter med opfordringen til at synge Frejas lovsang.

Blomsten, der forvandler sig til en kvinde, kan muligvis være inspireret af Novalis' romanfragment *Heinrich von Ofterdingen* fra 1802. I en drøm møder hovedpersonen Heinrich en blå blomst, som forvandler sig til en kvinde. Længslen efter at genfinde blomsten gør Heinrich til digter. Grundtvig havde stiftet bekendtskab med Novalis' værker gennem Henrich Steffens' Goethe-forelæsninger i 1803 (Molbech og Grundtvig 1888, s. 220). I en senere polemik med H.C. Ørsted omtaler Grundtvig både poesiens blå blomst og *Heinrich von Ofterdingen*; sidstnævnte afstår han dog fra at kommentere, da det i så fald ville blive "en heel Afhandling om Poesie" (Grundtvig 1815a, s. 194).